

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 16C/76/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6718206455
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Ďurianová
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2019:6718206455.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred sudkyňou JUDr. Katarínou Ďurianovou, v právnej veci žalobcu: B. O., C.. XX.XX.XXXX, W. XXX/XX, XXX XX H., štátny občan SR, zastúpeného právnym zástupcom: Lion Law Partners, s.r.o., IČO: 36 862 461, Komenského 14A, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú pred súdom koná Generálna prokuratúra SR, Štúrova 2, 812 85 Bratislava, o náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím vo výške 4.102,- € s prísl., takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 4.102,- € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.102,- € od 16.11.2018 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %, do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu o výške náhrady trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca podal žalobu proti žalovanému, ktorá tunajšiemu súdu bola doručená dňa 03.12.2018. Žalobca podal žalobu o náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci vo výške 4.102,- EUR, ktorú odôvodnil skutočnosťami, ktorými sú predovšetkým vydanie uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia zo dňa 05.12.2007, ako aj ďalšie uvedené rozhodnutia vydané v trestnom konaní, v ktorom bol žalobca trestne stíhaný pre skutok, o ktorom napokon Okresný súd Zvolen rozsudkom sp. zn. 1 T/53/2011 zo dňa 26.05.2017 rozhodol tak, že skutok nie je trestným činom a žalobcu spod obžaloby v celom rozsahu oslobodil. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 25.09.2017 a to v spojení s uznesením Okresného súdu Zvolen zo dňa 29.09.2017, č.k. 11753/2011-1246 a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27.12.2017, č.k. 4To/137/2017. Skutkový stav: uznesením zo dňa 05.12.2007, ČVS: ORP-1004/OEK-ZV-2006 vyšetrovateľ OR PZ vo Zvolene vzniesol žalobcovi obvinenie pre prečin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b) zákona č. 140/1961 Trestného zákona (ďalej ako „TZ“) účinného do 01.01.2006. Voči predmetnému uzneseniu podal žalobca prostredníctvom zvoleného obhajcu dňa 14.12.2007 sťažnosť, ktorú bola zamietnutá uznesením Okresnej prokuratúry Zvolen zo dňa 17.01.2008, č.k. 3 Pv 952/06-36. Dňa 09.05.2011 bol žalobca upovedomený o tom, že prokurátor Okresnej prokuratúry Zvolen na neho podal obžalobu za prečin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b) TZ. Na základe podanej obžaloby vo veci konal Okresný súd Zvolen, ktorý dňa 02.03.2015 vydal rozsudok. č. k. IT/53/2011-1078, ktorým žalobcu uznal za vinného z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b) TZ, za čo ho odsúdil na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, ktorého výkon mu podmienene odložil na skúšobnú dobu 5 rokov, uložil mu probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe, uložil mu povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti U. O. O..U..L.. škodu vo výške 9.028,95 Eur a poškodenej spoločnosti X. H. U. I. N., O..U..L.. škodu vo výške 19.926,80 Eur a vo výške 7.335,86 Eur a súčasne žalobcu pre čiastkový útok podľa bodu 2/ obžaloby spod obžaloby oslobodil z dôvodu, že tento čiastkový útok nie je trestným činom. Proti rozsudku podal žalobca dňa 06.03.2015 odvolanie

a doplnenie odvolania zo dňa 29.06.2015, na základe čoho bola vec predložená odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní. Krajský súd Banská Bystrica vydal uznesenie č. k. 4To/43/2015 zo dňa 26.08.2015, ktorým zrušil rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 1 T/53/2011-1078 zo dňa 02.03.2015 a vec mu vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Okresný súd Zvolen na základe zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu vec opäť prejednal a vydal rozsudok, č. k. 1 T/53/2011-1143 zo dňa 18.03.2016, ktorým žalobcu uznal za vinného z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b) TZ, za čo ho odsúdil na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, ktorého výkon mu podmienienečne odložil na skúšobnú dobu 5 rokov, uložil mu probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe, uložil mu povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti U. O. O..U..L.. škodu vo výške 9.028,95 Eur a poškodenej spoločnosti 1. H. U. I. N., O..U..L.. škodu vo výške 19.926,8 Eur a vo výške 7.335,86 Eur a súčasne žalobcu pre čiastkový útok podľa bodu 2/ obžaloby spod obžaloby oslobodil z dôvodu, že tento čiastkový útok nie je trestným činom. Proti rozsudku podal žalobca dňa 23.03.2016 odvolanie a doplnenie odvolania zo dňa 07.07.2016, na základe čoho bola vec predložená odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní. Krajský súd Banská Bystrica vydal uznesenie č. k. 4To/45/2016 zo dňa 17.08.2016, ktorým zrušil rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 1 T/53/2011-1143 zo dňa 18.03.2015 a vec mu vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Rozsudkom č. k. 11753/2011-1221 zo dňa 26.05.2017 Okresný súd Zvolen žalobcu spod obžaloby oslobodil z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a poškodených U. O. O..U..L.. X. X. H. U. I. N., O..U..L.. s ich nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces. Prokurátor podal voči rozsudku odvolanie. avšak podaním zo dňa 25.09.2017 svoje odvolanie vzal späť, na základe čoho Okresný súd Zvolen vydal uznesenie č. k. 1 T/53/2011-1246 zo dňa 29.09.2017, ktorým predmetné späťvzatie odvolania vzal na vedomie. Proti rozsudku bolo podané tiež odvolanie poškodených zo dňa 03.10.2017, na základe čoho bola vec predložená odvolaciemu súdu na rozhodnutie o tomto odvolaní. Krajský súd Banská Bystrica vydal uznesenie č. k. 4To/137/2017 zo dňa 27.12.2017, ktorým zamietol odvolanie poškodených, čím rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 11753/2011-1221 zo dňa 26.05.2017 nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 25.09.2017 a tým došlo k právoplatnému meritórnemu skončeniu veci. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti ohľadne vedenia trestného konania žalobca za nezákonné rozhodnutie považuje už samotné uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 05.12.2007. Právoplatným oslobodením spod obžaloby bola preukázaná nevina žalobcu a zároveň aj to, že vznesenie obvinenia proti jeho osobe nebolo zákonné. Označenie uznesenia o vznesení obvinenia poškodenému ako nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci vyplýva aj z ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej systematickým a logickým výkladom možno dôjsť k záveru, že rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby. Pokiaľ sa podozrenie zo spáchania trestného činu nepotvrdilo, je potrebné považovať uznesenie o vznesení obvinenia za rozhodnutie nezákonné. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania ale na samotný výsledok trestného stíhania. V tejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4MCdo/15/2009. Zo súdnej praxe, 2010, č. 6, str. 206-207). Uvedený záver je taktiež v súlade s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR Rc/35/1991, rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo/53/1993 - Rc/70/1994, ako aj rozhodnutím Najvyššieho súdu SR 3Cdo/194/2010. Žalobca využil svoje ústavne garantované právo na obranu a obhajobu v trestnom konaní, a to prostredníctvom zvoleného obhajcu. Za týmto účelom žalobca dňa 25.03.2009 s advokátom JUDr. Petrom Kočíčkom, ktorý advokáciu vykonáva na účet a v mene spoločnosti Lion Law Partners s.r.o., so sídlom Komenského 14A, 974 01 Banská Bystrica (predtým Horná 32,974 01 Banská Bystrica) uzavrel Zmluvu o poskytovaní právnej pomoci, na základe ktorej sa advokát zaviazal vykonať pre žalobcu obhajobu vo vyššie uvedenej trestnej veci a žalobca sa zaviazal zaplatiť spoločnosti, v mene ktorej advokát koná za výkon obhajoby odmenu. V zmysle uvedenej Zmluvy bola žalobcovi poskytnutá právna pomoc v podobe jednotlivých úkonov obhajoby v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom. Voči podanému uzneseniu o vznesení obvinenia ešte počas prípravného konania v trestnom konaní sa žalobca účelne nechal obhajovať osobou znalou práva, s teoretickými znalosťami práva a praktickými skúsenosťami s priebehom trestného procesu. Právo obvineného nechať sa obhajovať je predpokladom, že v trestnom konaní budú na obranu obvineného uplatnené všetky oprávnenia, ktoré obvinenému umožňuje zákon uplatniť tak, aby obvinený, ktorý je nevinný, nebol odsúdený, a v prípade, ak sa obvinenie zakladá na pravdivých skutočnostiach, obvinený nebol potrestaný prísnejšie, ako by podľa zákona mal byť. Uplatnením práva na obhajobu Ústava SR a Trestný poriadok umožňujú, aby sa voči štátu, ktorý vznáša obvinenie a podáva obžalobu prostredníctvom policajta, vyšetrovateľa a prokurátora, mohol obvinený brániť rovnocenným spôsobom.

V zmysle bodu IV. 1. Zmluvy bola odmena za poskytnutú obhajobu žalobcu v trestnom konaní dohodnutá ako tarifná odmena podľa počtu skutočne vykonaných úkonov právnej pomoci v zmysle ustanovenia § 12 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Splatnosť odmeny bola dohodnutá po právoplatnom skončení trestnej veci žalobcu. Žalobca vyplatil advokátskej kancelárii dohodnutú výšku odmeny za vykonanú obhajobu (vrátane náhrady cestovného, náhrady za stratu času a DPH) v celkovej výške 3.802,- EUR tak, že po právoplatnom skončení veci žalobca dňa 03.09.2018 vložil vyššie uvedenú sumu v hotovosti na účet advokátskej kancelárie. Zároveň si žalobca za účelom svojej obhajoby v trestnom konaní dal znalkyňou Y. N. S. vypracovať odborné stanovisko č. 5/2013, pričom náklady na vypracovanie tohto odborného stanoviska mu znalkyňa vyúčtovala prostredníctvom vyúčtovania č. 4/2013 zo dňa 05.05.2013, splatnej dňa 05.05.2013, znejúceho na sumu 300,- Eur, ktorú žalobca uhradil v hotovosti priamo k rukám znalkyne dňa 28.01.2014. Celkové náklady, ktoré musel žalobca vynaložiť na svoju obhajobu v dôsledku vznesenia obvinenia až do vydania oslobodzujúceho rozsudku Okresného súdu Zvolen, č. k. 1 T/53/2011-1221 zo dňa 26.05.2017 v spojení s uznesením Krajského súdu Banská Bystrica ako odvolacieho súdu č. k. 4To/137/2017 zo dňa 27. 12.2017 tak predstavujú sumu 4.102,- Eur (3.802 Eur + 300,- Eur). Táto suma zodpovedá aj výške škody, ktorá bola žalobcovi spôsobená nezákonným rozhodnutím. Príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody je daná vznikom úbytku v majetkovej sfére žalobcu, ktorý je vyčísliteľný v peniazoch a ktorý by pri neexistencii nezákonného rozhodnutia nenastal. Žalobca svoj nárok v súlade s ustanovením § 15 ods. 1 zákona uplatnil na príslušnom orgáne, (ktorým je v tomto prípade v zmysle § 4 ods. 1 písm. f) zákona Generálna prokuratúra SR) žiadosťou o predbežné prejednanie nároku zo dňa 12.09.2018. Generálna prokuratúra SR na podanú žiadosť reagovala prostredníctvom podania zo dňa 07.11.2018. Z obsahu stanoviska Generálnej prokuratúry SR vyplýva, že táto považovala postup štátu (orgánov činných v trestnom konaní) voči žalobcovi za zákonný, a preto náhrada akejkoľvek škody z titulu nezákonného rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní v danom prípade neprichádza do úvahy. Z tohto dôvodu bola žiadosť žalobcu ako nedôvodná zamietnutá. Keďže príslušný orgán žalobcovi oznámil, že jeho nárok neuspokojí, uplatňuje si žalobca nárok na náhradu škody súdnou cestou. Prvým dňom omeškania žalovaného bol deň 16.11.2018, k tomuto dátumu bola základná úroková sadzba ECB vo výške 0,00%, preto vznikol žalobcovi nárok na úrok z omeškania vo výške 5 % zo sumy 4.102,- EUR od 16.11.2018 do zaplatenia. Žalobca navrhuje, aby súd žalovaného zaviazal povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 4.102,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 4.102,- Eur od 16.11.2018 do zaplatenia, a to všetko do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia a na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. Dňa 21.02.2019 doručil žalovaný vyjadrenie k žalobe, v ktorom uviedol, že žalovaný uplatňovaný nárok neuznáva v celom jeho rozsahu a žalobu navrhuje ako nedôvodnú zamietnuť. Žalobca uplatňuje voči žalovanému sumu 4.102,- € s príslušenstvom a túto označuje za škodu, ktorá mu vznikla v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, za ktoré považuje uznesenie o vznesení obvinenia vydané vyšetrovateľom OR PZ vo Zvolene ČVS: ORP-1004/OEK-ZV-2006 zo dňa 05.12. 2007. Predmetné uznesenie považuje za nezákonné v zmysle ustanovenia § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len Zákon č. 514/2003 Z.z.). Priebeh trestného konania, ktorý opísal žalobca žalovaná strana nerozporuje, pretože tento je zaznamenaný v súlade s obsahom prináležiaceho trestného spisu. Čo sa týka samotných dôvodov žaloby a právneho posúdenia uplatňovaného nároku, žalovaný už v liste č. VI/4 Gc 156/18/1000-6 zo dňa 07.11. 2018, ktorým žalobcovi odmietol žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podrobne a zrozumiteľne uviedol dôvody, pre ktoré nemožno jeho žiadosť akceptovať z dôvodov, že v trestnej veci žalobcu neexistuje žiadne nezákonné rozhodnutie, ktoré by spĺňalo zákonnú podmienku v zmysle § 6 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. Žalovaná strana na týchto svojich dôvodoch v celom rozsahu zotrváva aj v momente podania tohto vyjadrenia a v podrobnostiach na predmetný list odkazuje. Pre zdôraznenie svojej argumentácie žalovaná strana opätovne poukazuje na § 6 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Základnou otázkou v žalovanej veci je skúmanie a preukázanie, či v priebehu trestného konania vedeného proti žalobcovi bolo vydané akékoľvek rozhodnutie, ktoré by bolo následne ako nezákonné zrušené orgánom na to príslušným. Žalovaná strana tvrdí, že žiadny orgán nielenže nezrušil uznesenie o vznesení obvinenia (žalobou označované za nezákonné), ale toto uznesenie ani neoznačil za nezákonné. Uznesenie o vznesení obvinenia, by bolo možné za nezákonné považovať iba vtedy, ak by toto uznesenie ako aj

následné uznesenia dozorcujúceho prokurátora o zamietnutí sťažnosti boli zrušené príslušným orgánom t.j. rozhodnutím krajského prokurátora v Banskej Bystrici alebo rozhodnutím prokurátora Generálnej prokuratúry SR. K takejto skutočnosti v danej veci nikdy nedošlo. Zákon č. 514/2003 Z.z. nedefinuje explicitne pojem "nezákonné rozhodnutie". Je preto vecou posúdenia okolností každého jednotlivého prípadu, či daná nezákonnosť bude preukázaná. Zákonnosť, či nezákonnosť rozhodnutia, je otázkou posúdenia súladu rozhodnutia s objektívnym právom. Za nezákonné rozhodnutie možno považovať iba také rozhodnutie, ktoré už v čase jeho vydania nemalo zákonný podklad. Uznesenie o vznesení obvinenia vyšetrovateľa OR PZ Zvolen ČVS: ORP-1004/OEK-ZV-2006 zo dňa 05.12. 2007 nespĺňa atribúty nezákonného rozhodnutia a to ani v prípade, že žalobca nebol právoplatne uznaný vinným a odsúdený. Z dôkazného stavu zisteného a preukázaného v čase vznesenia obvinenia vyplývalo dôvodné podozrenie, že žalobca (obvinený) sa dopustil konania, ktoré vykazovalo všetky zákonné znaky stíhaného trestného činu. V tom čase ako aj počas celého konania ho usvedčovali jednak zástupcovia poškodených strán ako aj niekoľko ďalších svedkov. Pre úspešné uplatnenie náhrady škody je potrebné kumulatívne splnenie zákonných podmienok - existencia nezákonného rozhodnutia, vznik škody a príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou a nezákonným rozhodnutím. Žalovaná strana tvrdí, že žalobca vôbec nepreukázal splnenie základnej podmienky, ktorou je existencia nezákonného rozhodnutia podľa § 6 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z.. V tomto spore absentuje primárny právny základ nároku. Podľa názoru žalobcu rozsudok Okresného súdu Zvolen 1T/53/2011-1221 zo dňa 26.05. 2017 možno de facto považovať za to rozhodnutie, ktorým došlo k zrušeniu uznesenia o vznesení obvinenia hoci to v ňom *expressis verbis* súd neuviedol. Logickým výkladom a výkladom s poukazom na hlavné účely zákona potom žalobca dospel k záveru, že ak súdna prax a ustálená judikatúra považuje každý oslobodzujúci rozsudok za rozhodnutie ktorým sa zrušuje uznesenie o vznesení obvinenia musí byť v takom rozsudku konštatované, že skutok vôbec nemal byť prejednávaný v trestnom konaní, pretože sa nejedná o trestný čin. Okresný súd Zvolen 2-krát svojim rozsudkom uznal žalobcu (obvineného) vinného na základe uznesenia o vznesení obvinenia a až na 3. krát po odvolaniach žalobcu (obvineného) rozhodol tak, že ho spod obžaloby oslobodil. Preto takáto konštrukcia žalobcu o tom, že uznesenie o vznesení obvinenia je nezákonným rozhodnutím, pretože o výsledku trestného konania rozhodol súd oslobodzujúcim rozsudkom nemá oporu v žiadnom ustanovení Zákona č. 514/2003 Z.z. Časť rozhodnutí Najvyššieho súdu extenzívnym a teleologickým výkladom tejto právnej normy dospeli k takému záveru, že v prípade, ak došlo k zastaveniu trestného stíhania obvineného alebo jeho oslobodeniu spod obžaloby, považuje sa uznesenie o vznesení obvinenia za nezákonné a na tom základe je spôsobilé byť právnym titulom pre úspešné uplatnenie si nároku na náhradu škody podľa Zákona č. 514/2003 Z.z.. V najkoncentrovanejšej podobe tento názor vyslovil Najvyšší súd SR v rozhodnutiach č. 8Cdo/289/2014, č. 4MCdo/15/2009 na ktoré poukazuje aj žalobca v žalobe. Takýto výklad zákona za rozhodujúce kritérium pre uplatnenie nároku na náhradu škody považuje výsledok trestného konania a nie preukázanú existenciu nezákonného rozhodnutia ako podmienku, ktorú výslovne určuje zákon (§ 6 ods. 1). S prezentovaným výkladom zákona a jeho aplikáciou sa žalovaná strana nestotožňuje. Ak právny štát má niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov ktoré priamo zasiahli do základných práv jednotlivca, je povinnosťou žalovanej strany pripomenúť, že v právnom štáte žiadne rozhodnutie nemôže stáť nad zákonom a každé rozhodnutie musí mať svoj podklad v zákone. Rovnako tak ani sudcovská tvorba práva nemôže zasahovať do zákona výkladom, ktorý je v priamom rozpore so znením zákona. V opačnom prípade je nutné takéto rozhodnutia označiť za arbitrárne. Zákon č. 514/2003 Z.z. žiadnu občiansko-právnu zodpovednosť za výsledok trestného konania nepozná a neupravuje. Zrejme z dôvodu absencie zákonnej úpravy sa preto žalobca zameriava a odkazuje na konkrétne rozhodnutia súdov, ktoré považuje za smerodajné pre právne posúdenie uplatňovaného nároku. Naopak podľa žalovanej strany je neprípustné a v rozpore so zákonom, aby bola žalobcovi priznaná v tomto smere súdna ochrana. Rozhodujúcou skutočnosťou je znenie zákona č. 514/2003 Z.z. a nie súdne rozhodnutia. Uznesenie o vznesení obvinenia nie je možné označiť za nezákonné len preto, že pravdepodobnosť spáchania skutku existujúca v čase jeho vydania, sa v neskorších štádiách trestného konania z rôznych dôvodov nepotvrdila. Opozitný záver by viedol k popretiu základnej ústavnej zásady o prezumpcii neviny a tiež k popretiu účelu samotného trestného konania, resp. jeho časti - prípravného konania (za zákonnosť ktorého zodpovedá prokurátor) a ktoré by takto de facto úplne stratilo svoj význam a viedlo by k záveru, že stíhať možno len tie osoby, ktorých vina je bez pochybností preukázaná už v čase vznesenia obvinenia. Takýto stav je v reálnom živote pochopiteľne nedosiahnuteľný. Žalovaná strana nesúhlasí ani s tvrdením žalobcu, že medzi uznesením o vznesení obvinenia ako titulom a vznikom trov konania predstavujúcich škodu žalobcu existuje príčinná súvislosť. Súd považoval prípravné konanie aj obžalobu za zákonné, čoho výsledkom bolo vydanie dvoch rozhodnutí súdu, ktorými uznal žalobcu (obvineného) vinným zo žalovaných trestných činov. Zákonnosť vznesenia obvinenia bola fakticky potvrdená vydaním

dvoch odsudzujúcich rozsudkov Okresného súdu Zvolen. Finálne rozhodnutie okresného súdu ktorý konal v intenciách odvolacieho súdu je v tomto prípade bez právneho významu práve vzhľadom na neexistenciu zodpovednosti žalovanej strany za výsledok trestného konania. Vzhľadom na uvedené navrhuje žalobu zamietnuť ako nedôvodnú.

3. Dňa 22.03.2019 zaslal žalobca vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného (repliku), v ktorom uviedol, že základným predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1 prvej vety zákona č. 514/2003 Z. z. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, a to pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. K otázke výkladu tohto ustanovenia sa opakovane vyjadrili najvyššie súdne authority, pričom žalobca z množstva ustálenej judikatúry vyberá nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 320/2016, zo dňa 07.07.2016 podľa ktorého „pre správnu interpretáciu tohto ustanovenia však nestačí vychádzať len z jeho jazykového znenia a doslovného gramatického výkladu, ale je nevyhnutné uplatniť výklad systematicky a teleologicky. Z hľadiska systematického výkladu možno dospieť k záveru, že aplikácia § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. prichádza do úvahy aj v prípade zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Z hľadiska teleologického výkladu nemožno lipnúť na formálnom zrušení (zмене) namietaného nezákonného rozhodnutia, ale je potrebné splnenie tejto podmienky vykladať extenzívne. Za správny treba považovať výklad, v zmysle ktorého z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia má zastavenie trestného stíhania (ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným) rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania (uznesenie najvyššieho súdu z 18. októbra 2010 sp. zn. 4 MCdo 15/2009 zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 2/2014). V tejto súvislosti žalobca poukazuje aj na argumentáciu obsiahnutú v uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 16Co/1548/2014 zo dňa 28.01.2016, ktorý zdôraznil, že ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré je skončené oslobodením spod obžaloby, treba hľadať nielen v ustanovení § 46 ods. 3 Ústavy SR, ale vo všeobecnej rovine v princípoch materiálneho právneho štátu, ktoré sú formulované v čl. 1 ods. 1 Ústavy SR. Štát sa v zmysle vyššie uvedeného nemôže zbaviť zodpovednosti za postup orgánov činných v trestnom konaní, ktorý sa ukázal ako mylný, pričom každú ujmu spôsobenú nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti občanovi musí byť odčinená. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti zákonnosti začatia vedenia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/183/2009, 4Mcdo/15/2009). Z vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva, že nemožno lipnúť na formalistickom a reštriktívnom výklade zákona, podľa ktorého by bolo nutné vyžadovať vydanie rozhodnutia, ktoré priamo vo výroku obsahuje formuláciu o zrušení napadnutého rozhodnutia pre nezákonnosť. Je nutné sa prikloniť k extenzívnemu výkladu, podľa ktorého je dôležité sledovať účinky daného rozhodnutia, t.j. v danom prípade platí, že vydanie oslobodzujúceho rozsudku má z hľadiska účinkov rovnaký význam ako zrušenie rozhodnutia pre nezákonnosť. Žalobca má za to, že len takýto výklad zákona plne zabezpečuje ochranu práv dotknutej osoby tak, ako je vymedzená v čl. 46 ods. 3 Ústavy SR. Z tohto pohľadu neobstojí výklad žalovaného, ktorý za podmienku preukázania nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia považuje zrušenie tohto uznesenia, ako aj uznesenia dozorujúceho prokurátora o zamietnutí sťažnosti rozhodnutím krajského prokurátora v Banskej Bystrici alebo rozhodnutím prokurátora Generálnej prokuratúry SR. Rovnako nie je úlohou súdu v tomto konaní skúmať, či v čase vznesenia obvinenia existovali dôvody pre vydanie takéhoto rozhodnutia, nakoľko pre posúdenie jeho nezákonnosti je určujúci konečný výsledok trestného konania, ako je uvedené vyššie. Rovnako bez významu je skúmanie priebehu trestného konania, nakoľko pre posúdenie uplatneného nároku nie je podstatné, či vydaniu oslobodzujúceho rozsudku predchádzalo aj vydanie odsudzujúcich rozhodnutí, ktoré boli navyše vždy zrušené rozhodnutím odvolacieho súdu. Hoci možno súhlasiť s názorom žalovaného, podľa ktorého žiadne rozhodnutie nemôže stáť nad zákonom a každé rozhodnutie musí mať podklad v zákone, je potrebné zdôrazniť, že všetky rozhodnutia, na ktoré žalobca odkazuje, vychádzajú výlučne zo znenia zákona č. 514/2003 Z.z., z Ústavy SR a ostatných súvisiacich právnych predpisov, pričom obsahujú podrobnú argumentáciu týkajúcu sa výkladu ustanovenia § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., a teda ich v žiadnom prípade nie je možné označiť za arbitrárne. Nie je možné akceptovať formalistický a reštriktívny výklad zákona zo

strany žalovaného, pričom práve prostredníctvom súdnych rozhodnutí je zabezpečený jednotný výklad práva a jednotné používanie právnych predpisov, pričom interpretácia prezentovaná žalovaným sa od ustálenej judikatúry zásadným spôsobom odkláňa. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti má žalobca za to, že riadne preukázal základný predpoklad priznania nároku na náhradu škody v podobe existencie nezákonného rozhodnutia. Napokon žalovaný namietol aj existenciu príčinnej súvislosti medzi uznesením o vznesení obvinenia a vznikom škody v podobe trov konania, avšak bližšie neuviedol, o aké argumenty toto svoje tvrdenie opiera. Žalobca má za to, že existencia príčinnej súvislosti je v danom prípade nepochybne daná, keďže práve vydanie uznesenia o vznesení obvinenia bolo priamou a bezprostrednou príčinou, ktorá žalobcu viedla k tomu, že využil služby obhajcu a za týmto účelom vynaložil finančné prostriedky v podobe trov obhajoby. Je zrejmé, že bez vydania uznesenia o vznesení obvinenia by mu tieto náklady nevznikli, a preto je príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody nepochybne preukázaná. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalobca naďalej trvá na tom, že preukázal vznik nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a navrhuje, aby súd zaviazal žalovanú povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 4.102,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 4.102,- Eur od 16.11.2018 do zaplatenia, a to všetko do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia a priznal mu náhradu trov konania v plnom rozsahu.

4. Dňa 18.04.2019 doručil žalovaný vyjadrenie (dupliku), v ktorom uviedol, že zotrváva na svojom vyjadrení zo dňa 21.02.2019.

5. Súd prejednal spor na pojednávaní dňa 14.06.2019 v prítomnosti právneho zástupcu žalobcu a v prítomnosti žalovaného v zastúpení povereným prokurátorom, obaja mali predvolanie na pojednávanie doručené riadne a včas, u oboch bola zachovaná lehota na prípravu pojednávania. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, ktoré predložil do konania žalobca, iné dôkazy okrem predložených listinných dôkazov žalobca ani žalovaný nenavrhli vykonať.

6. Z predložených listinných dôkazov súd zistil nesporný skutkový stav. Uznesením zo dňa 05.12.2007, ČVS: ORP-1004/OEK-ZV-2006 vyšetrovateľ OR PZ vo Zvolene vznesol žalobcovi obvinenie pre prečin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b) zákona č. 140/1961 Trestného zákona účinného do 01.01.2006. Voči predmetnému uzneseniu podal žalobca prostredníctvom zvoleného obhajcu dňa 14.12.2007 sťažnosť, ktorú bola zamietnutá uznesením Okresnej prokuratúry Zvolen zo dňa 17.01.2008, č.k. 3 Pv 952/06-36. Dňa 09.05.2011 bol žalobca upovedomený o tom, že prokurátor Okresnej prokuratúry Zvolen na neho podal obžalobu za prečin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b) TZ. Na základe podanej obžaloby vo veci konal Okresný súd Zvolen, ktorý dňa 02.03.2015 vydal rozsudok č. k. IT/53/2011-1078, ktorým žalobcu uznal za vinného z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b) TZ, za čo ho odsúdil na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, ktorého výkon mu podmienienečne odložil na skúšobnú dobu 5 rokov, uložil mu probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe, uložil mu povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti U. O. O..U..L.. škodu vo výške 9.028,95 Eur a poškodenej spoločnosti X. H. U. I.U. N., O..U..L.. škodu vo výške 19.926,80 Eur a vo výške 7.335,86 Eur a súčasne žalobcu pre čiastkový útok podľa bodu 2/ obžaloby spod obžaloby oslobodil z dôvodu, že tento čiastkový útok nie je trestným činom. Proti rozsudku podal žalobca dňa 06.03.2015 odvolanie a doplnenie odvolania zo dňa 29.06.2015, na základe čoho bola vec predložená odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní. Krajský súd Banská Bystrica vydal uznesenie č. k. 4To/43/2015 zo dňa 26.08.2015, ktorým zrušil rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 1 T/53/2011-1078 zo dňa 02.03.2015 a vec mu vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Okresný súd Zvolen na základe zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu vec opäť prejednal a vydal rozsudok, č. k. 1 T/53/2011-1143 zo dňa 18.03.2016, ktorým žalobcu uznal za vinného z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b) TZ, za čo ho odsúdil na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, ktorého výkon mu podmienienečne odložil na skúšobnú dobu 5 rokov, uložil mu probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe, uložil mu povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti U. O. O..U..L.. škodu vo výške 9.028,95 Eur a poškodenej spoločnosti X. H. U. I. N., O..U..L.. škodu vo výške 19.926,8 Eur a vo výške 7.335,86 Eur a súčasne žalobcu pre čiastkový útok podľa bodu 2/ obžaloby spod obžaloby oslobodil z dôvodu, že tento čiastkový útok nie je trestným činom. Proti rozsudku podal žalobca dňa 23.03.2016 odvolanie a doplnenie odvolania zo dňa 07.07.2016, na základe čoho bola vec predložená odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní. Krajský súd Banská Bystrica vydal uznesenie č. k. 4To/45/2016 zo dňa 17.08.2016, ktorým zrušil rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 1 T/53/2011-1143 zo dňa 18.03.2015 a vec mu vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal

a rozhodol. Rozsudkom č. k. 11753/2011-1221 zo dňa 26.05.2017 Okresný súd Zvolen žalobcu spod obžaloby oslobodil z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a poškodených U. O. O..U..L.. a X. H. U. I. N., O..U..L.. s ich nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces. Prokurátor podal voči rozsudku odvolanie. avšak podaním zo dňa 25.09.2017 svoje odvolanie vzal späť, na základe čoho Okresný súd Zvolen vydal uznesenie č. k. 1 T/53/2011-1246 zo dňa 29.09.2017, ktorým predmetné späťvzatie odvolania vzal na vedomie. Proti rozsudku bolo podané tiež odvolanie poškodených zo dňa 03.10.2017, na základe čoho bola vec predložená odvolaciemu súdu na rozhodnutie o tomto odvolaní. Krajský súd Banská Bystrica vydal uznesenie č. k. 4To/137/2017 zo dňa 27.12.2017, ktorým zamietol odvolanie poškodených, čím rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 11753/2011-1221 zo dňa 26.05.2017 nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 25.09.2017 a tým došlo k právoplatnému meritórnemu skončeniu veci. Ďalej súd z listinných dôkazov zistil vyčíslenie náhrady trov trestného konania v sume 3.802,-€ za úkony právnej pomoci od roku 2007 do roku 2016 v prípravnom konaní ako aj v konaní pred súdom, ktoré predstavujú odmenu advokáta, náhrada cestovného, náhrada za stratu času a DPH (dôkaz: osvedčenie o registrácii pre daň z pridanej hodnoty), túto sumu uhradil žalobca svojmu právnenému zástupcovi JUDr. Petrovi Kočičkovi, ktorý advokáciu vykonáva na účet a v mene spoločnosti Lion Law Partners s.r.o. vkladom v hotovosti dňa 03.09.2018, nakoľko žalobca s ním uzavrel Zmluvu o poskytnutí právnej pomoci. Ďalej mal súd preukázané vyúčtovanie znaleckého úkonu Y.. N. S. č. 4/2013 v sume 300,-€ spolu s potvrdením o výbere hotovosti z bankového účtu žalobcu, pričom tento znalecký posudok si nechal žalobca vyhotoviť za účelom svojej obhajoby v trestnom konaní. Žalobca ďalej predložil súdu Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku zo dňa 12.09.2018 a List Generálnej prokuratúry SR zo dňa 07.11.2018 o odmietnutí žiadosti (nedôvodná) o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

7. Podľa § 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z., tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

8. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

a/ nezákonným rozhodnutím,

b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody

c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo

d/ nesprávnym úradným postupom.

9. Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

10. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu, škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci, škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu, Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, a prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo poverení príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora,

až e) ...,

f) Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo v správnom konaní,

g) až l)...

m) orgán príslušný podľa písmen a) až l), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý.

11. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ak nemožno príslušný orgán určiť podľa odseku 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky.

12. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

13. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

14. Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

15. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

16. Podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím 6-mesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

17. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

18. Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

19. Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta (§ 9 až 14 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, v znení neskorších predpisov). Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

20. Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ak § 26 neustanovuje inak, právne vzťahy vrátane predbežného prerokovania nároku podľa tohto zákona sa spravujú Občianskym zákonníkom.

21. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

22. Podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov (v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy), výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

23. V súdnej veci súd právne kvalifikoval žalobou uplatnený nárok ako nárok na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. a skúmal splnenie jednotlivých predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu v zmysle tohto právneho predpisu.

24. V zmysle ustanovenia článku 46 ods. 3 Ústavy SR „každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom“. Citované ustanovenie Ústavy SR zakladá právo osoby voči štátu na náhradu škody, ktorá tejto osobe bola spôsobená nezákonným rozhodnutím alebo postupom orgánu verejnej moci. Toto právo je potom konkrétne upravené v ustanoveniach zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. V zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

25. Pre vznik nároku na náhradu škody treba preukázať existenciu základných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, teda samotná existencia škody ešte takúto zodpovednosť nezakladá. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je objektívna zodpovednosť (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemožno zbaviť. Je založená na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch podmienok: (1) existencii nezákonného rozhodnutia, (2) vzniku škody, (3) príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Predpokladom kvalifikácie rozhodnutia ako „nezákonného“ je, že sa jedná o právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená a ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Rozhodnutím tohto orgánu (ktorý vyslovil nezákonnosť) je súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.). Zákon č. 514/2003 Z.z. bližšie nedefinuje pojem škody a ani neupravuje rozsah jej náhrady. Preto treba v tomto smere aplikovať príslušné ustanovenia všeobecnej úpravy (§ 442 Občianskeho zákonníka) a škodu vo všeobecnosti chápať ako ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná v peniazoch. Pre posúdenie zodpovednosti je významné, že škoda ako predpoklad vzniku zodpovednosti štátu spôsobenej nezákonným rozhodnutím je daná len vtedy, ak vznikla v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Príčinná súvislosť (kauzálny nexus) je podstatným prvkom zodpovednostnej skutkovej podstaty. O vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak protiprávne konanie (nezákonné rozhodnutie, nesprávny úradný postup) a vznik škody sú v logickom slede, teda ak protiprávne konanie bolo príčinou a vznik škody vrátane jej rozsahu následkom tejto príčiny. Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúcej jej existenciu. Príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie alebo opomenutie, bez ktorého by škodný následok nevznikol. Základom je úvaha, či by škodlivý následok nastal bez konania škodcu. Ak by tomu tak bolo, príčinná súvislosť by daná nebola. Súčasne však musí byť preukázané, že škoda by bez tejto príčiny nebola nastala. Otázka príčinnej súvislosti medzi určitým protiprávnym konaním a konkrétnou škodou je otázkou skutkovou. Pre posúdenie zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je požadovaná náhrada. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmu poškodeného (ak vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne) prípadne inou skutočnosťou (ak bola tvrdená a preukázaná) sa zisťuje príčinná súvislosť.

26. Po vykonanom dokazovaní dospel súd k záveru, že žaloba žalobcu je v plnom rozsahu dôvodná. Medzi stranami neboli sporné skutkové tvrdenia žalobcu ohľadne priebehu trestného stíhania žalobcu a jeho výsledku ani ohľadne výšky uplatneného nároku; z nesporných skutkových tvrdení súd vychádzal aj pri rozhodovaní, keď týmto spôsobom nebolo sporné, že žalovanému bolo uznesením vyšetrovateľa vznesené obvinenie, proti uzneseniu podal sťažnosť, ktorú prokurátor zamietol a podal na žalobcu obžalobu na súd, spod ktorej bol žalobca právoplatne oslobodený, pričom v trestnom konaní vznikli žalobcovi trovy konania, pričom súčasťou boli aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie (t.j. z pohľadu prejednávaneho sporu mu vznikla majetková škoda). Medzi stranami bolo sporné len právne posúdenie veci ohľadne existencie nezákonného rozhodnutia ako titulu na náhradu uplatnenej škody žalobcu.

27. Súd vyhodnotil obranu žalovaného ako nedôvodnú. V súlade s ustálenou súdnou praxou najvyšších súdnych autorít (naposledy napríklad nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 531/2018 zo dňa 06.02.2019 ako aj R 37/2014 a mnohé iné, citované aj žalobcom v priebehu konania) nezákonnosť vznesenia obvinenia sa posudzuje vzhľadom na výsledok trestného stíhania. Nakoľko žalobca bol právoplatne oslobodený spod obžaloby vyšla v konečnom dôsledku najavo nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia (oslobodenie žalobcu spod obžaloby možno obsahovo chápať ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia). V

prejednávacom spore neidentifikoval súd žiadne také špecifiká prípadu, ktoré by odôvodňovali odklon od ustálenej súdnej praxe najvyšších súdnych autorít, ktorý by bez primeraných dôvodov znamenal porušenie princípu právnej istoty na strane žalobcu (článok 2 ods. 2 základných princíпов Civilného sporového poriadku).

28. Súd mal tak preukázané naplnenie predpokladov prísne objektívnej zodpovednosti žalovaného za škodu, t.j. (1) existencia nezákonného rozhodnutia (uznesenie o vznesení obvinenia), (2) vznik škody žalobcu, t.j. vynaloženie trov trestného konania v sume 4.102,- € a (3) príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody, t.j. nebyť predmetného trestného konania žalobca by nevynaložil trovy obhajoby. Žalobca má preto proti žalovanému nárok na náhradu škody v sume 4.102,- €, ktorý mu súd priznal spolu s uplatnenými úrokmi z omeškania, pretože žalovaný je v omeškaní s plnením peňažného dlhu (výška úrokov z omeškania ani prvý deň omeškania žalovaného neboli medzi stranami sporné). Lehotu na plnenie prísúdenej sumy s príslušenstvom stanovil súd v zmysle § 232 C.s.p., keď nezistil dôvody na určenie dlhšej lehoty; žalovanému je rozhodnutie o povinnosti plniť známe už v okamihu jeho vyhlásenia (poverený prokurátor bol na vyhlásení rozsudku prítomný), preto mu nič nebráni vykonať príslušné úkony podľa vnútorných postupov žalovaného za účelom zabezpečenia pripravenosti na plnenie do právoplatnosti rozhodnutia.

29. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Nakoľko žalobca bol v konaní v plnom rozsahu úspešný, priznal mu súd proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval súd výrok o nároku na náhradu trov konania do povinnosti ich náhrady (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp. zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017). O samotnej výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v 4 vyhotoveniach (§ 362 CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 363, § 364 CSP).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 CSP).

Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť vyhotovené v písomnej forme, podpísané a v prípade doručenia podania do prebiehajúceho konania s uvedením spisovej značky (§ 127 CSP)

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 370 ods. 1, § 376 CMP).